

Universitätsbibliothek Paderborn

**Johannis Meyeri S. Literarum Doct. & Prof. Uxor
Christiana Sive De Conjugio Inter Duos Deque Incestu Et
Divortiis, Dissertationes Tres**

Meier, Johannes

Amstelædami, 1688

Q. IV. An pater & filius duas sorores ducere, & vicissim duæ sorores patri
& filio nubere possint &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40272

naturaliter adhuc posse generare, non inire debere matrimonium, ne partus subsequens illud faciat nefarium & abominabile.

XXIX. Ad qua tum argum. respondemus, nos minime negare, ab ejusmodi conjugiis, abstinentem esse eis, quibus inde scrupulus in conscientia oritur. Quia oportet nos esse certos in actionibus nostris, an Deo placeant nec ne; & speciem mali vitare i Thess. v. 22. Ideoque comprivigni similesque personæ moneri possunt, non sine causa ejusmodi nuptias esse appetendas, qua data, nihil hic esse periculi remur, postquam probatum dedimus, ejusmodi personas remoto satis consanguinitatis gradu a se in vicem distare, & in sacro Codice tale matrimonium minime prohibitum videri.

XXX. Si jam quæratur primo, An viduus viduam, postquam hujus filia cum illius filio se despontavit, in uxorem ducere possit? ר. Affir. per datam textuum expositionem Lev. xviii. 9. 11. Et ejusmodi casus a Facult. Theol. Jenensi permisso esse, docet Dedekennus loco ante citato, in Append. Thes. Consil. ad vol. 1.1. lib. III. Sect. vi. Num. 1. 2. Etsi R. Elijah ben Mose Karatus hoc neget ad com. 11. ונה הפקון הוציאו החכמים שרש אדור לאstor שני שרים על שני שרים מפני שהאיש עם בני שני שרים והאשה עם בתה שני שרים: ואין הפרש בין שיקח ר. האב את האם חלה ובין שיקח הבן את הכת חלה: Ex hoc verso Sapientes unam radicem seu regulam eliciuere, ut duos propinquos duobus propinquis prohiberent, quandoquidem vir cum filio suo bini sunt propinqui, ♂ fœmina cum filia binæ propinqua; nec refert, sive pater primo matrem, sive filius primo filiam accipiat.

XXI. Secundo Q. An novercæ sororis filiam ducere liceat? Nemo dubitaverit, quin hic affirmative sit respondendum. Si enim cum novercæ filia matrimonium contrahere liceat, qui secundus est gradus affinitatis, multo magis cum novercæ sororis filia, ubi tertius demum gradus est, id erit licitum. **Tertio,** si quæratur, licitumne sit viduæ, mariti sororis uterinæ vel consanguinei filio nubere? ר. Jure divino hujusmodi nuptias non esse prohibitas, tutius tamen esse iis abstinere, ob rationes in similibus casibus allegatas. **Quarto,** an pater & filius duas sorores ducere, & vicissim duas sorores patri & filio nubere; 2. an mater & filia duobus fratribus nubere, & vicissim; 3. an pater & filius matrem & filiam ducere & vicissim; 4. an pater & filius sororem & matrem matrimonio sibi jungere & vicissim. 5. an mater & filius fratrem & sororem sibi sociare, & vicissim. 6. an duo fratres duas sorores ducere & vicissim. 7. an frater & soror sororem & fratrem

fratrem diversæ cognationis sibi matrimonio jungere possint? Resp. Karæos hoc negare, quia binos propinquos binis propinquis interdictos volunt, ex regula V. vid. Th. xvii. & cap. seq. vi. Th. viii. ita ut homo ac pater ejus interdicantur fœmina & filia ejus, nec non filio ejus, i.e. ejus uxore, homo & pater ejus fœmina & sorore ejus, nec non fratre ejus i.e. fratri uxore; homo & frater ejus fœmina & fratre ejus i.e. uxore, item fœmina & filia ejus, ac filio ejus, i.e. uxore ejus. Nos etiam, ad hujusmodi nuptias nec temere, nec sine ratione facile properandum, existimamus, licet jure divino non sint prohibitæ, non modo ad evitandum scandalum, juxta monitum Apostoli Rom. xiv. 19. 1 Cor. viii. 7. 1 Thess. v. 22. & ob honestatem Phil. iv. 8. verum etiam ob inversionem ordinis naturæ. Si enim pater v. gr. filiam duxerit, filiusque matrem, filia fiet matri socrus, & mater filiæ nurus; & si pater ac filius duas ducunt sorores, una soror alteri fiet socrus. Alia vero ratio est, cum duo fratres duas sorores ducunt. Etsi hujusmodi nuptiæ jam consummatæ disjungi aut pro illicitis haberi nequeant.

XXXII. Priusquam ad secundarios gradus progrediamur, difficultati occurrentum, e nuptiis filiorum Adami natæ, qui in prima mundi origine, sorores suas duxerunt; nec non exemplo Abrahæ cum Sara conjuncti, ante Legem Gen. xx. 12. & Ammonis, cui non deneganda soror Thamar, sub Lege 2 Sam. xiii. 13. Quæ huic interdicto declarato Lev. xviii. 9. 11. repugnare videntur. Quod primum ad filios Adami attinet, illi ducendo sorores suas, contra jus naturæ, ullamve legem tunc existentem peccasse censendi non sunt, sed potius primo mandato Gen. 1. 28. Crescere & multiplicamini, paruerunt. Interdictum enim de incestu, ut amicitiae propagarentur, non obligavit filios & filias Adami, cum in prima mundi origine, ubi Deo plures homines creare non placuit, alio modo amicitiae propagari non possent, nisi fratres ducerent sorores. Ideoque absurdum est statuere, Deum circa filios primorum parentum de jure naturæ dispensasse, cum in eo esset, ut naturam constitueret, & jus naturale fundaret, quod ex recta ratione fluit, cujus est dictamen.

XXXIII. A Deo enim, prima causa, illud mentibus impressum, omnes actiones creaturæ rationalis communi Bono inservientes indicat, quod commune bonum amorem erga Deum & proximum, atque id omne, quod Deo gratum, hominibusque universis salutare est, concernit. Unde necessario sequitur, nuptias inter fratres & sorores

rores in mundi primordiis non licitas duntaxat, sed & mandatas fuisse, tanquam necessarias ad humani generis propagationem, a quibus si abstinuissent, non modo contra Deum Creatorem & Legislatorem, verum etiam contra totum genus humanum peccarent; cum plura hominum paria non creasset Deus. Sed postquam auctum est multarum familiarum numero genus humanum, & avitae cognationis memoria extinta, eadem ratio naturalis dicat, prohibitas esse nuptias inter personas, quae sanguine se mutuo contingunt, ut ad commune illud bonum promovendum amicitiae inter familias a se invicem longius disjunctas, latius spargerentur. Ita Celeber. Coccejus dubium istud solvit *Epistola XXXIX.* *Natura postulat, ut fratres & sorores (de similibus simile iudicium) quantum fieri potest, una sint, & familiaritatem exerceant, & cohabitent etiam pro re nata.* *Hac συμβίωσις debet esse honesta;* Ergo sine suspicione libidinis. Ergo sine nuptiarum vel cogitatione. Atqui inter Adamis filios & filias debuit hoc cessare propter bonum majus; quod est propagatio generis humani ex uno sanguine. *Quanda igitur locus est συμβίωσεi (puta, post aliquam multiplicationem hominum & familiarum) conjunctio inter eos, quos dixi, incesta est, alioqui non.* Vide Ambrosii epistolam ad Paternum.

XXXIV. Neque reverentia sanguinis & pudor violabatur, cum pudendum, quod in illo coitu cognoscetur, per primum præceptum removeretur, & filii Adami inter se conjugia contrahentes animo colerent pudorem, quem sibi invicem debebant, et si eum corpore non conservarent, legem Dei pudoris dictamini præferentes. Quemadmodum membra illa, quae honestas tegere jubet, a Chirурgo sive Medico deteguntur, ut curentur, quia necessitas nullam legem habet. Neque tamen iis detectis in publicum prodire licet, quod honestati repugnat. Et quamvis post peccatum Adami, ipsi totique posteritati ejus incubuerit atque adhuc incumbat eadem necessitas pudenda tegendi, in legitimo tamen coitu maris & foeminae, secundum Institutionem & leges divinas nihil est pudendum. Atque ita de hinc nuptiis agens Augustinus, *de Civitate Dei* l. xv. c. xvi. *Cum non essent ulli homines, ait, nisi qui ex illis duabus natuissent, viri sorores suas coniuges acceperunt: quod profecto quanto est antiquius compellente necessitate, tanto postea factum est damnabilius religione prohibente.* & Hugo Grotius *lib. II. c. V. §. 135.* scribit, *Leges ne fratres sororibus miscerentur, ipsi Adamo censere datae.*

He-

CAETERISQUE NUPTIIS ILLICITIS. 51

Hebreos simul cum lege de Deo colendo, jure dicendo, non fundendo sanguine, non colendis diis falsis, non rapienda re aliena; sed ita ut leges conjugales vim suam non exsererent; nisi post multiplicatum jacti satis humanum genus, quod ipso initio sine fratum & sororum nuptiis contingere nequiverit. Ex quo autem multiplicari copium est humanum genus, legem de non ducendis sororibus esse perpetuam, & hominibus communem, ut qua honestate naturali nascatur §. XIV. i.

XXXV. Ad Abrahams exemplum, post multos alios, qui illud dubium solverunt, respondeo, non videri Saram privignam Haranis, a Theracho adoptatam, quæ Lutheri, Gerhardi, aliorumque conjectura est. Cum Abraham dicat Gen. xx. 12. אָמֵן אַת בְּנֵי אֶחָד אָמֵן בְּנֵי אֶחָד Sed etiam revera soror mea est, filia patris mei, non autem filia matris mea. Veritati proxime accedit sententia Abarbenelis, quæ extat *Comment. in Legem* fol. 71. col. 4. Ad se excusandum ait: Soror mea est. Et insuper dicit, revera esse sororem suam, filiam scilicet patris sui, non autem filiam matris sue, & propterea ipsi fuisse in uxorem. Nam inter Noachidas non nisi soror filia matris fuit prohibita. Et quamvis Sara ipsius soror non fuerit, sed filia fratris ipsius, non tamen meniebatur ita loquendo, quia moris ipsorum fuit לְקָרְבָּן כִּן הַנְּזָרֶב filium fratris vocare fratrem, sicut Abraham Lotum vocavit fratrem suum, cum filius fratris ejus fuerit: Sic etiam vocavit Saram, sororem suam, eo quod esset filia fratris ejus; idque tanto magis, quod Abrahamus Abimelechum verbis placare & divertere inenderet. Etsi cum cæteris Magistris, prohibitionem conjugii cum sorore antelegem, restrinquit ad sororem uterinam, quod nullo fundamento nititur, alterutrum tamen hic videtur asserendum, nempe Saram vel veram sororem Abrahams eodem patre non matre genitam, vel ex fratre Harane neptem fuisse. Ad Abrahams excusationem quadam tenus facit, quod præteritis aliis gentibus, ex sua familia maluerit uxorem ducere, & quod legis naturalis procùl dubio oblitus legem scriptam non haberet; sed ab omni peccato hac in re non videtur absolvendus, cum etiam Saram vocando sororem, re ipsa negaverit uxorem, eoque fine lororem vocaverit, ut alii colligerent & crederent, eam non esse uxorem. Quæ dissimulatio veritati & sinceritati adversa Eph. iv. 25. Rom. iii. 8. Ideoque non videtur probanda Magni Paræi sententia ad Gen. xi. 29. & xx. 12. non fuisse tunc illicitum Conjugium cum sorore uterina, quia non prohibi-

G. 2. tum

tum ante legem; & ne quidem Lev. xviii. nuptias cum nepte fuisse prohibitas.

XXXVI. Ad exemplum Amnonis 2. Sam. xxi. qd. nobis iterum non displicere Abarbenelem ad illud Caput, cuius sententia prolixe citatur à Buxtorfio de Spons. & Div. par. i §. 20. nempe Abhalomum & Thamarem natos fuisse ex Maacha, postquam Iudaicam religionem esset amplexa, ideo Amnonem vocasse Thamarem sororem suam, & vice versa Thamarem vocasse Amnonem fratrem suum (com. 2. 6. 12.) idemque fecisse Davidem & Abhalomum (com. 7. 20.) Thamarem autem ea verba (v. 13.) *alloquere obsecro regem, non enim denegabit me tibi; non alio fine protulisse, quam ut se ab ejus sollicitationibus liberaret, & nihil aliud fuisse hæc verba, quam vana solatia, quibus eum blande divertere & repellere voluerit, ne illo tempore aliquid committeret; veritatem autem rei satis detexisse & designasse istis verbis suis: Quia sic non debet fieri in Israele, ne facias stultitiam hanc, vel hoc flagitium;* cum sc. fuerit per Legem ipsi prohibita: Amnonemque animadvententem, hæc esse verba dolosa, ei non obtemperasse, sed vehementius potius instuisse & compressisse eam: Quæ sane non aspernanda istius dubii solutione, a R. Sam. Laniado non alia fere de causa improbata, quam quod recedat a Kabbala, & decreto Rabbinorum & Sapientum, qui in Cod. Sanhedrin volunt, Davidem accepisse Maacham filiam regis Geschur in bello formosam, quæ conceperit ex Davide congressu primo, dum adhuc gentilis esset, & ob hanc causam Thamarem Amnoni fuisse licitam, licet filia Davidis esset.

C A P U T . VI.

*Nuptia cum amita & matertera, nec non cum patrui uxore & nnu-
prohibentur Lev. xviii. 12---15. xx. 19. 20. 12.*

Hactenus nuptias vetitas propter propinquitatem carnis primario gradu expendimus, ubi arctior sanguinis conjunctio: Sequuntur interdicta propter eandem propinquitatem sive consanguinitatem & affinitatem, in gradu secundario, & primo quidem interdictæ nuptiae cum sorore patris, sive amita. 2. cum sorore matris, sive matertera. 3. cum uxore fratri patris, sive patrui. 4. cum nuru sive uxore filii. Verba Legum ita sonant Lev. xviii. 12-15. ערות אחות אבן לא תגלה כי שאר אבן הוא: ערות אחות אבן לא תגלה אל אשתו.